

Amaia Miranda: «?Com a casa, no es canta enlloc»

L'artista bilbaïna ha publicat el primer llarga durada 'Cuando se nos mueren los amores' | Parlem amb Miranda just abans de començar la gira de presentació de l'àlbum

Amaia Miranda | Helena Goñi

Va néixer a Bilbao, però fa uns anys va venir a estudiar a Barcelona i ja s'hi va quedar. És **Amaia Miranda**, guitarrista i ara també cantautora. L'artista acaba de publicar el seu primer llarga durada, un intimista i lo-fi *Cuando se nos mueren los amores* (Vida Records, 2022), que anirà presentant en directe en els pròxims mesos arreu de Catalunya: la setmana vinent a Igualada (21/04), Martorell (23/04) i Vic (24/04); el maig al festival EnCanta (14/05) i al Vida Records & Friends (31/05), i a l'estiu, de nou a Vic (4/06), al Vida Festival (2/07), i al Porta Ferrada (21/08). Parlem amb ella d'aquest nou projecte.

Aquest disc és diferent del que havies fet fins ara, tant a nivell estilístic, com d'idioma i duració.

És molt diferent de *Home* (autoeditat, 2017), el meu primer EP. Però a nivell estètic, *Output 1* (autoeditat, 2020) -un EP instrumental de guitarra que vaig publicar abans d'aquest nou disc- ja anava per aquest mateix camí: tots dos els he gravat a casa, en preses senceres. Amb aquell EP ja estava cercant un so que fos el més real possible i una mica lo-fi. En canvi, *Home* el vaig fer justament en acabar l'ESMUC en un moment en què estava molt enfadada amb la guitarra. És un

disc amb una sonoritat menys buscada i pròpia, i imitant més els referents que tenia aleshores. Entre *Home* i *Output 1* vaig parar un parell d'anys i vaig estar acompanyant a altres músics, i em va anar bé per fer un repòs de la meua veu artística i trobar-me.

I com ha estat el pas de fer una cosa purament instrumental, com és 'Output 1' a posar-hi veu i les teves lletres?

Jo sempre he cantat, així que per a mi sempre ha estat un mateix camí. Els *outputs*, però, els vaig gravar durant el confinament, en un moment de molt recolliment i d'estar molt amb la guitarra, i per això em va sortir un EP més instrumental.

A 'Home' escrives sobretot en anglès, però en aquest disc t'has passat al castellà. Ha sigut per una voluntat de trobar una veu més pròpia?

Vaig començar cantant en anglès perquè vaig començar a fer cançons amb 12 o 13 anys, durant uns estius en què anava molt a Anglaterra. Estava molt en contacte amb l'anglès i molts dels artistes que admirava i escoltava cantaven també en anglès. A més, hi ha una cosa tímbrica de com sona la veu en anglès que m'agrada molt. Però jo sempre he escrit poemes, des que era nena, tant en castellà com en euskera, i en un moment vaig pensar a connectar els dos mons: la música i la poesia. És molt agraït escriure en el teu idioma, en el sentit que et pots expressar i transmetre molt més.

Amaia Miranda Foto: Helena Goñi

Però a 'Cuando se nos mueren los amores' no només has cantat en castellà, sinó que també t'has estrenat en euskera. Com t'hi has sentit?

Sí, és la primera vegada que gravo un tema meu en euskera. Jo vaig marxar de Bilbao amb 17 anys, per venir a estudiar a l'ESMUC, i em vaig enamorar molt fortament de la ciutat de

Barcelona, i de Catalunya, i m'hi vaig quedar. Però per a mi l'euskera sempre ha estat allà. És veritat que a casa meua no es parla, perquè els meus avis són de fora, però és un idioma que sempre m'ha agradat molt. I el tema, "Agur esan", parla d'un moment en què vaig decidir tornar a viure un any a casa.

Però "agur esan" significa 'digues adeu', oi?

Sí, deia adeu a Barcelona. La lletra tracta sobre deixar enrere una cosa per anar cap a una altra. En aquest sentit, a la tornada faig referència a "Alfonsina y el mar": hi tradueixo 'si te pregunten, di que no estoy, di que me he ido'. La lletra no parla del mateix, però he fet servir aquest fragment per dir que me'n vaig.

LA INTIMITAT D'AMAIA I LA SEVA GUITARRA

El disc l'has enregistrat a casa i amb una sola presa. És per què et va agradar l'experiència després de fer-ho a 'Output'?

Per a mi, gravar té una component emocional. Llogar un estudi són molts diners, i normalment el llogues per un o dos dies, cinc com a molt, i són dies tancats. En canvi, quan el graves a casa et pots permetre valorar si aquell dia és l'adequat per gravar o no, perquè a vegades estàs menys inspirada. Tenia moltes ganes de trobar la màgia de gravar els dies que notés que eren realment bons per gravar. A més a més, m'agrada molt tot el procés de gravació i tenia moltes ganes d'implicar-m'hi. I també hi havia una cerca d'una sonoritat concreta: volia fer una cosa molt propera i crec que com a casa no es canta enlloc. Tot i així, al principi anàvem a gravar-lo a casa del Jan Valls, que és el tècnic amb qui sempre treballo, però jo anava fent maquetes a casa meua, i quan les vam escoltar ens vam adonar que en realitat era allò el que estàvem buscant, no calia tocar-ho.

Amaia Miranda Foto: Helena Goñi

Ets guitarrista de professió, i tot el disc es construeix amb guitarra i veu, i buscant aquesta

intimitat, excepte un piano (a "Hay una voz") i el saxo de l'Eva Fernández (a "Atlas").

La idea era fer la base amb preses senceres. Des del màxim respecte, trobo que a vegades editem molt el que sentim, i també el que veiem, i tenia moltes ganes de fer alguna cosa que fos molt veritat, molt honesta. Tenia una necessitat de fins i tot deixar-hi els errors, si n'hi havia. Crec que s'hi crea una màgia molt maca. A sobre d'aquestes gravacions sí que he inclòs alguns cors - també gravats amb aquesta mateixa filosofia de presa sencera-. El piano que comentes, el vam gravar al piano vell dels pares del Jan, a casa seva, i va ser molt maco. I "Atlas", des que la vaig compondre, me l'imaginava amb vents. I vaig pensar en l'Eva, perquè admiro molt el que fa i la veritat que té. Tenia moltes ganes de col·laborar amb ella.

Al disc parles molt de l'amor, però en un sentit ampli: des de l'amor de parella, fins a l'amor propi.

Està molt present, perquè és un temàtic i és una part molt important de la vida, però en realitat, per a mi, no és el tema central del disc. En el títol, *Quando se nos mueren los amores*, la paraula 'amor' no la dic en un sentit del tot literal, sinó que es refereix també als ideals, a la manera de ser. Totes les cançons del disc les he fet molt en un moment d'impàs d'acabar la carrera i estar una mica perduda -després comences a treballar i t'adones que la incertesa hi serà sempre, i la cosa és aprendre a conviure-hi-. Són cançons de cura cap endins i cap enfora, de deixar-nos anar i de deixar entrar a les persones que ens envolten.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=z7Tj3QRZ_50

Dius que aquestes cançons sorgeixen just quan acabes l'ESMUC, i n'hi ha dues que, de fet, parlen de la importància que té per a tu la música: "Pequeño son", on la presentes com una eina per alliberar els monstres propis, i "Canto", on dius que "canto porque sé que si canto es". Com la vius tu, doncs?

L'altre dia ho parlava amb un amic, i potser sona una mica esotèric, però a vegades sento que les cançons m'arriben: no és una cosa que faci gaire a consciència, sinó que a vegades estic amb la guitarra i de sobte, arriba. Evidentment, després ho treballes, i pots decidir que fas amb això, però perquè sovint tinc la sensació que és una cosa més gran que jo. Em sento molt afortunada, però la veritat és que amb la música hi tinc una relació complicada des de petita, perquè vinc del món del clàssic, que és molt exigent, i ho he patit. I amb la guitarra tinc una relació de molt d'amor, però a vegades també d'odi. Sigui com sigui, a mi em salva molt la música, és una cosa que m'omple d'amor i em dona sentit a tot. És un regal fer-la i poder viure d'això.

M'ha fet la sensació que les últimes cançons del disc són una mica més optimistes. A "Animal" fas una mena de ?carpe diem?, i "Tocas al mundo" és una declaració d'amor molt pura i sana.

Exacte. Quan vam pensar la corba del disc, vam voler que fos un viatge que comencés en un lloc més fosc -tot i que tampoc ho és del tot- i que s'anés obrint cap a la llum. "Tocas al mundo" és una cançó que vaig fer per a un amic, però en realitat sempre que la canto penso en totes les persones que estimo, o fins i tot en persones que no conec però que l'estan sentint, perquè crec de veritat que tothom té molta bellesa dins. Una molt bona amiga em va dir un dia que a vegades se la posa quan necessita estar bé, i em fa molta il·lusió.

A la cançó d'"Animal" parles de ser un animal com a sinònim de viure al límit?

Sí. Sento que amb el ritme que portem de vida i el sistema en què vivim, estem molt centrats en la ment, i se'ns oblidia que també som animals. I la cançó parla d'aquesta voluntat de tornar a l'essència i des d'allà gaudir molt, i aprendre a *estar*.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_CRYto94t2s

En definitiva, tant per lletres com per sonoritat, és un disc superintimista. Com tens pensat plasmar-ho en el directe?

Aniré jo sola i serà un directe molt cru. Evidentment, no és ben bé com al disc, però sí que amb els tècnics Jan Valls i Daniel Dameá -que és qui m'acompanya en la gira- hem volgut mantenir aquest punt de cruïra. Per fer-ho, hem ideat fins i tot la microfonia a utilitzar. Ara mateix, hi ha moltes propostes que tiren moltes seqüències en directe, i en què passen moltes coses i hi ha

molt de so, i nosaltres volíem fer una cosa totalment contrària: jo sola amb una guitarra. A més, hem fet un disseny de llums molt maco, que no podem portar a tot arreu, però que ajudarà molt a entrar en el viatge del disc.

I com encares la gira?

En tinc moltes ganes! Em ve molt de gust i em sento molt afortunada de tenir tantes dates. La meva *booker*, l'Aina Pociello, està fent una feina brutal. Tinc altres projectes en què toco amb molta gent i això és un exercici brutal d'estar amb tu... És molt maco i tinc moltes ganes de començar.

Fa més impressió, per això, estar sola davant d'un escenari defensant el teu propi projecte?

Evidentment, quan acompanyes, tens responsabilitat però és més compartida. I a més, estàs tocant amb gent, i això et posa molt a lloc. Fer-ho sola, et posa el repte d'entrar i connectar des del primer segon. Però no em fa por, en tinc ganes. A més, estic molt inspirada en els directes de **Paco Ibáñez, Jorge Drexler, Sílvia Pérez Cruz, Anna Ferrer...**